

Het kind in de gemeente

Door drs. O. H. de Vries

In baptistengemeenten worden geen (onmondige) kinderen gedoopt. Dit houdt niet in, dat er in baptistengemeenten voor kinderen geen plaats zou zijn. De praktijk van het opdragen van kinderen en de grote aandacht die zondagschool en jeugdverenigingen krijgen, bewijzen het tegendeel. In veel gemeenten zijn de zondagsschoolkinderen tot aan de preek aanwezig in de dienst! En de volwassen leden vinden dit mooi, want: *šDe kinderen horen er toch ook bij?* We zouden echter te kort schieten, wanneer de uitspraak *šDe kinderen horen er toch ook bij!*ö alleen een gevoel of een beleving zou uitdrukken. Hij moet allereerst de conclusie zijn van gedegen Bijbelstudie!

De gemeente als gemeenschap van verantwoordelijk hun geloof belijdende christenen. Niet vaak zal God kinderen in deze kring roepen.

In de doop wordt publiekelijk zichtbaar dat een mens met Christus is gestorven en begraven, en met Christus is opgewekt om met Hem *šin nieuwheid des levens te wandelen*" (Rom. 6:3, 4). Dit nieuwe leven is enerzijds een geschenk van Christus aan de gelovige. De christen behoeft het nieuwe leven niet zelf te leven, want Christus leeft het in hem (Gal. 2 : 20). Anderzijds vraagt dit nieuwe leven keer op keer een bewuste keuze en een duidelijke inzet van de gelovige. Hij moet zich telkens voor Christus en het nieuwe leven uitspreken. Hij moet Christus belijden, niet alleen in de doop, maar ook daarna, in allerlei vaak spannende situaties en tegenover allerlei vaak moeilijke mensen. Zo wordt het leven dat Christus in hem leeft ook voluit zijn leven. De gemeente is de gemeenschap van gelovigen die in de strijd van het volle leven Christus belijden. De doop is het zichtbare begin van dit leven van verantwoordelijk belijden. Van kinderen die nog niet in het volle leven staan, worden deze strijd en dit verantwoordelijk belijden (nog) niet gevraagd. In het algemeen sprekend moeten we zeggen: voor kinderen onder de circa 14 jaar zullen doop en lidmaatschap van de gemeente een *šlastö* zijn die zij van God nog niet behoeven te dragen. Nogmaals: dit is in het algemeen gesproken! Voorgangers en ouderlingen staan er open voor om iedere doopaanvraag - *öök* van heel jeugdigen! - op zijn eigen waarde te schatten.

Over het eeuwig heil van kinderen: God neemt kinderen als kinderen aan.

Een ongedoopt kind gaat niet verloren omdat het niet gedoopt is, zoals kinderdopende kerken wel aan baptisten verwijten. God vraagt bekering, belijdenis en doop van mensen die de oproep tot bekering horen en kunnen beantwoorden. De bijbel is een erg praktisch gericht boek. Het spreekt ons aan in onze situatie: mensen die het evangelie horen en kunnen beantwoorden. De bijbel is te praktisch gericht om ons gelegenheid te geven om te gaan filosoferen over het eeuwig lot van mensen die het evangelie en de oproep tot bekering nooit hebben gehoord, of hebben kunnen verstaan. Het heil van een baby of een kleuter is volledig Gods zaak. Ouders mogen hierin volkomen gerust zijn: Jezus Christus is gestorven voor de zonden der gehele wereld (1 Joh. 2:2). Konrad Grebel, een doperse christen uit de 16e eeuw schreef: *šEen mens wordt gered door het bloed van Christus en door het geloof van die mens. Een onmondig kind wordt gered, door het bloed van Christus alléénö. Na deze opmerkingen over baby's en kleuters een enkel woord over jonge kinderen, die vaak op een heel spontane wijze en een vanzelfsprekende wijze in God geloven. God neemt hun geloof voor wat het is, en het is Hem genoeg. Een kind behoeft niet te geloven als een kleine volwassene. šUit de mond van kleine kinderen heeft God zich lof bereidö (Matth. 21:16). We moeten dit kinderlijk geloof echter wel onderscheiden van het verantwoordelijk belijdend geloof!*

De plaats van het kind in de gemeente is niet die van iemand die verantwoordelijk belijdt, maar die van iemand die in het geloof afhankelijk is van anderen.

Kinderen behoren niet tot de gemeente als gemeenschap van verantwoordelijk hun geloof belijdende christenen. De verleiding is groot om hen dan maar te rangschikken onder *šde vrienden van de gemeente*", dat is de kring van mensen die zich aangetrokken voelen tot het geloof en tot het gemeentelijk leven, maar (nog) niet tot de gemeente zijn toegetreden. We menen dat het niet aangaat, om de kinderen van gemeenteleden te plaatsen onder de noemer van *švrienden der gemeente*". Niet dat het kind van gemeenteleden *šmééró* is, of dicht bij God leeft dan meneer Jansen die sinds enige tijd de diensten bezoekt en door de prediking wordt aangesproken. Maar de relatie van het kind van gemeenteleden tot God en tot de gemeente is een andere dan die van de *švriendenö. Het is een veel afhankelijker relatie. De gemeenten uit de tijd der apostelen zullen zeer zeker ook een kring van vrienden hebben bezeten. Nergens in het Nieuwe Testament worden die *švriendenö* echter als een aparte groep, vermeld of aangesproken. Kinderen van gemeenteleden worden wel genoemd en aangesproken (Ef. 6:1, 4 en Col. 3:20-21).*

De š dienstö van het kind in de gemeente.

We vermeldden reeds dat het kind op zijn eigen wijze een aandeel heeft in de lofprijzing (Matth. 21: 16). We mogen niet gering denken van geloofsuitspraken van kinderen en van de zondagsschoolliederen die ze zingen. Ze horen bij de lofprijzing van de gemeente. Ze completeren de lofprijzing van christenen die op verantwoordelijke wijze hun geloof belijden. Is er om deze reden alleen al niet véél voor te zeggen dat de zondagsschoolkinderen een gedeelte van de gemeentelijke eredienst meevieren? Jezus stelt kinderen aan volwassenen ten voorbeeld (lees Matth. 18:1-5). Dat is een š dienstö van kinderen aan gelovigen die oud en wijs genoeg zijn om op verantwoorde-lijke wijze hun geloof te belijden.